

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**S. Avrelii Avgvstini Hipponensis Episcopi Et S. R. E.
Doctoris Vita**

Lancilottus, Corneille

Antverpiæ, 1616

Cap. IV. S. Augustinus baptizatus, Euangelicam perfectionem,
tutissimamque ad salutem viam consecrans, fit monachus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42857

ter exarserunt. Horum igitur præuiis exemplis est incensus, horum efficaciam dubitationis omne frigus abscessit: hæc eundem tam potenti amoris vulnere fauciarunt, ut Dei beneficiorumque eius memoria, velut acutę sagittę cordi eius assiduò inhærent.

*Insignis
Augustini
pœnitentia.*

Quæ causâ fuere, ut statim à Baptismate corpus suum frequentibus longisque ieiuniis castigaret, cilicinâ veste domaret, mortificationibusque crebris exerceret: quibus hoc assequebatur, ut virtutum quod fecerat damnum refarciret, vulneraque criminum sanaret. Has easdem peccatorum cicatrices, pœnitentię, ut sic dicam, chlamyde inuestiebat, quæ lacrymarum quasi gemmis intexebatur, quam vitę asperitas commendabat, cuius velut puluisculos disciplinę excutiebant, quam eandem adamas fidei, smaragdus spei, pyropus charitatis incendebant.

CAPVT IV.

S. Augustinus baptizatus, Evangelicam perfectionem, tutissimamque ad salutem viam consecrans, fit monachus.

*In vnius
Christi moribus
est absolutissimū
virtutis
exemplar.*

VEHEMENTIORES autem stimulos subiecit ad currendam viam mandatorum Dei, ipsius Saluatoris exemplum: in cuius vnius doctrinâ & moribus absolutissima

tissima veræ virtutis exempla hominibus esse proposita norat. *Satellites*, inquit, *voluptatum diuitias*, perniciosè populi appetebant, pauper esse voluit: honoribus & imperiis inhiabant, Rex fieri noluit: carnales filios magnum bonum putabant, tale coniugium prolemq; contempsit: contumelias superbissimè horrebant, omne genus contumeliarum sustinuit: iniurias intolerabiles esse arbitrabantur, quæ maior iniuria quàm iustum innocentemq; damnari? dolores corporis execrabantur, flagellatus atque cruciatus est: mori metuebant, morte multatus est: ignominiosissimum mortis genus crucem putabant, crucifixus est; omnia quæ habere cupientes non rectè vivebamus, carendo vilia fecit: omnia quæ vitare cupientes à studio denuebamus veritatis, perpetiundo deiecit. Non enim vllum peccatum committi potest, nisi dum appetuntur quæ ille contempsit; aut fugiuntur ea quæ ille sustinuit. Tota itaque vita eius in terris, per hominem quem suscipere dignatus est, disciplina morū fuit. Quam quidem vt baptizatus est, sategit omni quæ potuit ratione assequi; turpissimum ratus, nisi quemadmodum nomine Christiano; sic & vitæ similitudine Christum in terris imitaretur: quaque viâ cælum ascendit, ipse itidem sequeretur. Quapropter honores,

Lib. De verâ Relig.
c. 16.

Lib. De fide & Symbol. c. 4 & Lib. 83. qq. q. 26. &c.

Augustinus baptizatus, sategit omni ratione assequi disciplinam Christi.

res, linguæ quæstus, Veneris illecebræ, ceteraq; mundi blandimenta numquam pridem fuerant tantæ voluptati, quanto iam erant fastidio.

Augustinus monachus.

Lib. 1. De doctr. Christi. cap. 22.

Cap. 2. Vita D. Augustini.

Lucæ 11.

Matth. 19.

Id vnum erat cordi, quî per heroicas virtutes, perfectionisq; Christianæ exercitium, ad Deum viciniùs accederet. Compertum enim habebat, tum denique optimè esse homini, cum totâ vitâ suâ pergit in incommutabilem vitam, & toto affectu inhæret illi. Ideoq; Christi & Apostolorum eius sectatus vestigia, monasticę vitæ genus fine morâ delegit. Quod latius contra huius veritatis oppugnatores deducere, non est mihi propositum; maximè cum D. Posidius omni exceptione maior testis eiusq; domesticus, dicat eum Euangelicę perfectioni, & omnimodę Christi discipulorumq; eius imitationi sese tradidisse. *Mox, ait, ex intimis cordis medullis, spem quam habebat in seculo dereliquit, iam non uxorem, non filios carnis, non diuitias, non honores seculi querens, sed soli Deo cum suis servire statuit; in illo & ex illo pusillo grege esse studens, quem Dominus alloquitur, dicens: Nolite timere pusillus grex, quoniam complacuit Patri vestro vobis dare regnum. Vendite que possideris, date eleëmofynam, facite vobis sacculos non veterascentes, thesaurum non deficien-*

cientem in calis. Et ipsemet Augustinus sæpè Apostolicam hanc vitam ope diuinæ gratiæ, etiam ante sacerdotium, amplexum se fuisse testatur. *Quid ergo: ait, dicunt qui nobis insultant de nomine monachorum.* Et alibi deplorans se non in sanctâ Religione, vt par erat, ita sanctè vixisse, *Tulisti, fateatur, me Domine de domo patris mei carnalis, & de tabernaculis peccatorum, & inspirasti mihi vt sequerer te cum generatione quarentium faciem tuam, ambulantium semitam rectam, commorantium inter lilia castitatis, & tecum discumbentium in cœnaculo altissimæ paupertatis; & ego tot beneficiorum ingratus, post Religionis ingressum multa commisi illicita.* Ex quibus clare liquet, eum religiosam vitam arripuisse; quæ tria, Castitatis nempe, Paupertatis, & Obedientiæ, vota complectitur. Quam ob causam, vt suprâ ex Possidio relatum est, mater eius Monica, longè amplius de hoc animi eius decreto, quàm de carnis nepotibus (quos per Augustini coniugium, si monachus non fuisset, habere potuisset) est sibi gratulata. Id vnum namque frequentissimis à Deo precibus lacrymisque assiduis expetierat, vt Augustinum *Christianum Catholicum videret, priusquam moreretur: cumlatius hoc illi Deus prestitit, vt hunc etiam contemptâ felicitate terrenâ*

Enarrat.

Psal. 134.

Lib. Medit.
rat. c. 39.Lib. 9. Cōf.
fess. c. 10.

P. Damia-
nus in ser.
qui incipit,
*Cunctus
amanti-
bus, &c.*

Barth. Vr-
binas in
prologo
Milleloq.

Lib. 2. De
vitâ solita-
riâ.

Augustin.
epist. 19.

Lib. 1. c. 7.

renâ seruum eius videret, non per emenda-
torem vitam tantum, verum etiam per
Regulæ monasticæ professionem: eâ enim
tempestate iidem qui iam dicuntur *Reli-
giosi, Servi Dei* vocabantur. Afferuatur et-
iamnum in bibliothecâ Vaticanâ codex
peruetus manuscriptus De cognitione
veræ vitæ, cuius libri finis asserit, D. Augu-
stinum hunc librum scripsisse Fratribus ere-
mitis in monte Pisano, cum iam seruus Dei
siue monachus existens, Mediolano con-
tendit ad Ostia Tyberina per eundem Pi-
sanum montem; in quo refert eum Fran-
ciscus Petrarcha commoratum aliquo
tempore fuisse indutum veste eremiticâ,
quam baptizatus statim induerat. Id cum
alij Augustinum sic egisse omnino probent,
ego dumtaxat traditionem antiquam secu-
tus, huc obiter infero commodiore loco, de
eiusdem vitâ monachicâ dicturus. Quod si
forsan aliqui D. Augustinum monachum
vel eremitam fuisse negent, id de anacho-
ritâ, non verò cœnobitâ ex mente B. Ior-
dani intelligendum, quoniam inquit, *non
est dubium eum cœnobitam fuisse.*

CA.